

Opinió

Davos: poder i democràcia

25/01/12 02:00 - GEMMA CALVET

Digue'm amb qui vas i et diré qui ets. O també: digue'm qui et paga i et diré a qui serveixes.

Només 100 empreses mundials són les que financen la iniciativa del Fòrum de Davos. El requisit general és que tinguin més de cinc milions de dòlars de facturació basada en els actius. El associats membres, les multinacionals, lideren i tenen les funcions rellevants pel que fa al calendari estratègic, a les investigacions que s'impulsen i a les recomanacions que fan per dictar les polítiques econòmiques mundials. La iniciativa va ser idea d'un empresari suís que als anys setanta va veure com encabir una correlació de forces entre economia i política en una macroestructura que ha anat engrandint-se amb els anys. La seva contestació va venir de la mà dels moviments socials amb el que va ser el Fòrum Antiglobalització i les trobades de Porto Alegre. Si es rellegeixen les denúncies que aleshores es feien des d'aquells espais, es veu una gran capacitat premonitòria del futur del capitalisme i de l'actual crisi.

El Fòrum de Davos té la seu central a Ginebra, vinculada al consell econòmic i social de les Nacions Unides i sota la supervisió del govern federal suís. La composició numèrica parla tota sola: 1.170 directores, executius i presidents d'empreses mundials, 219 personalitats públiques i 400 de la societat civil.

La capacitat de reflexió i de generar idees que permeten els intercanvis i el diàleg col·lectiu són imprescindibles per tirar endavant el món. Ara bé, no se'ns pot escapar el desplaçament de poder que representa aglutinar el sector de les multinacionals en un espai on bàsicament es dissenyen polítiques que fins ara han servit interessos liberals i han qüestionat el model europeu d'estat del benestar.

No van prosperar les iniciatives de regulació del mercat financer en el moment en què més pressió van exercir les delegacions polítiques quan es va posar a l'agenda de Davos.

Ni el finançament ni la metodologia ni la correlació de forces en pot determinar el resultat.

Lluís Bassets analitzava ahir les contradiccions en l'evolució de les trobades del fòrum els darrers anys i la seva interacció amb una política cada vegada més feble enfront d'uns mercats i una bancs hegemònics que "dicten i imposen a la democràcia la marxa del món occidental".

L'interrogant crucial és fins quan podran resistir l'economia globalitzada, l'euro i l'estabilitat de la cohesió social.

Les crisis precedents a la d'Occident, que a final dels anys noranta van afectar economies de països emergents com Tailàndia o Corea, van ser dramàtiques. A Indonèsia van ser acomiadats en una sola setmana més de 30.000 treballadors de bancs, i milers d'aturats es van suïcidar en veure's incapaços d'alimentar les seves famílies.

"L'opinió pública hauria de formar-se a través de la fusió d'un cos de ciutadans políticament competents i socialment iguals que insistissin en els seus drets a controlar informalment i formalment (a través de les eleccions), i amb això a sotmetre a escrutini crític, les institucions estatals vigents i de la política." John Keane es referia així a la necessitat de supervisió dels poders que Habermas defensava.

Weber denunciava el risc de la burocratització de l'administració pública i el fet que això impedis el progrés social.

Efectivament, aquests dos rails, la formació crítica de la ciutadania i la superació de la burocràcia estancada, poden constituir les vies per on podria circular el tren de la democràcia si surt del túnel obscur del poder únic dels mercats. I Davos no és la esperança.

Darrera actualització (Dimecres, 25 de gener del 2012 02:00)

Publicat a

[El Punt Avui. Comarques Gironines](#) 25-01-2012 Pàgina 15

[El Punt Avui. Edició Nacional](#) 25-01-2012 Pàgina 21

Tweet 0

Recomendar 0

L'interrogant és fins quan podran resistir l'economia globalitzada, l'euro i l'estabilitat de la cohesió social

Altres articles de l'autor

19/09/2012 **La transició nacional**

15/08/2012 **Pau i presons**

Més articles ...